



SLOVENSKÁ REPUBLIKA

## UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 589/2016-13

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 21. septembra 2016 predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED], zastúpeného advokátom JUDr. Stanislavom Jakubčíkom, Kutlíkova 17, Bratislava, pre namietané porušenie jeho základných práv podľa čl. 12 ods. 1, čl. 20 ods. 1, čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 3 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Bratislava II v konaní vedenom pod sp. zn. 21 C 122/2011, postupom Krajského súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 6 Co 475/2012 a postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Cdo 267/2013, a takto

### rozhodol:

Sťažnosť [REDACTED], odmieta.

### Odôvodnenie:

#### I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 22. januára 2016 doručená sťažnosť [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie svojich základných práv podľa čl. 12 ods. 1, čl. 20 ods. 1, čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 3 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Bratislava II (ďalej len „okresný súd“) v konaní

vedenom pod sp. zn. 21 C 122/2011, postupom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 6 Co 475/2012 a postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Cdo 267/2013.

2. Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplynulo, že sťažovateľ ako oprávnený z exekučného titulu – notárskej zápisnice z 28. apríla 1999 – podal 13. septembra 1999 návrh na vykonanie exekúcie, ktorý bol spolu so žiadosťou o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie predložený Okresnému súdu Bratislava IV, ktorý tento následne postúpil 22. októbra 1999 okresnému súdu. Keďže bol okresný súd pri vydávaní poverenia na vykonanie exekúcie nečinný, sťažovateľ podal sťažnosť predsedovi súdu, ktorý ju vyhodnotil ako dôvodnú listom z 27. marca 2002. Poverenie na vykonanie exekúcie však okresný súd vydal až 16. decembra 2003, a to po tom, ako sťažovateľ podal 1. októbra 2003 žalobu o náhradu škody proti Slovenskej republike. Skutkovo a právne žalobu odôvodnil nesprávnym postupom okresného súdu – nečinnosťou pri vydávaní poverenia na vykonanie exekúcie, v dôsledku čoho mu mala vzniknúť škoda vo výške 797 840,70 Sk, t. j. 26 483,46 €. Táto suma mala zodpovedať nevymoženej istine s príslušenstvom a ako škodu ju sťažovateľ kvalifikoval z dôvodu, že jeden z povinných sa mal počas nečinnosti okresného súdu pri vydávaní poverenia na vykonanie exekúcie zbaviť svojho majetku, následkom čoho mala byť absencia exekučne postihnuteľného majetku obidvoch povinných ( [REDACTED], ako dlžníka a [REDACTED] ako ručiteľa).

3. Rozsudkom Okresného súdu Bratislava III sp. zn. 7 C 77/04 z 2. mája 2005 v spojení s rozsudkom krajského súdu sp. zn. 9 Co 439/05 z 22. marca 2007 bola žaloba sťažovateľa právoplatne zamietnutá. Odvolací súd svoj právny záver odôvodnil tým, že exekučné konanie stále nebolo ukončené, a preto nie je známe, či uplatnený nárok nebude uspokojený.

4. Sťažovateľ následne požiadal exekučný súd o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie aj vo vzťahu k [REDACTED] ktorý bol konateľom povinnej s. r. o., keďže bol toho názoru, že poverenie na vykonanie exekúcie malo byť vydané aj na neho, v dôsledku jeho vyhlásenia v notárskej zápisnici, že súhlasí s jej vykonateľnosťou „... na celý majetok

*spoločnosti, prípadne môj osobný majetok, ako povinnej osoby“*. Sťažovateľ následne uvádza, že pre nevyhovenie jeho žiadosti podal novú žalobu o náhradu škody proti Slovenskej republike v rovnakej sume 26 483,46 €, ktorú skutkovo odôvodnil nevydaním poverenia na vykonanie exekúcie vo vzťahu k [REDACTED].

5. Uznesením okresného súdu sp. zn. 21 C 122/2011 z 31. augusta 2012 (ďalej aj „napadnuté uznesenie okresného súdu“) v spojení s potvrdzujúcim uznesením krajského súdu sp. zn. 6 Co 475/2012 z 31. mája 2013 (ďalej aj „napadnuté uznesenie krajského súdu“) bolo konanie zastavené z dôvodu prekážky právoplatne skončenej veci. Konajúce všeobecné súdy zhodne dôvodili tým, že o nároku sťažovateľa na náhradu škody, ktorá mu mala byť spôsobená nesprávnym úradným postupom pri vydávaní poverenia na vykonanie exekúcie, už bolo právoplatne rozhodnuté rozsudkom Okresného súdu Bratislava III sp. zn. 7 C 77/04 z 2. mája 2005 v spojení s rozsudkom krajského súdu sp. zn. 9 Co 439/05 z 22. marca 2007. Odvolací súd právnu argumentáciu okresného súdu doplnil tým, že absentujú dôvody na vydanie poverenia vo vzťahu k [REDACTED], keďže tento v predmetnej notárskej zápisnici vystupuje ako konateľ spoločnosti [REDACTED], vo vzťahu ku ktorej už bolo poverenie na vykonanie exekúcie vydané, a preto nemožno vydať poverenie vo vzťahu k [REDACTED] ako fyzickej osobe.

6. Proti napadnutému uzneseniu krajského súdu podal sťažovateľ dovolanie, o ktorom rozhodol najvyšší súd uznesením sp. zn. 1 Cdo 267/2013 zo 14. októbra 2015 tak, že ho ako neprípustné odmietol.

7. Sťažovateľ následne rozsiahol argumentuje, že jeho označené práva mali byť porušené zo strany konajúcich všeobecných súdov, a podstatu jeho argumentácie možno zhrnúť tak, že:

- nebolo vydané poverenie na vykonanie exekúcie vo vzťahu k [REDACTED] ale len vo vzťahu k [REDACTED], ako dlžníkovi a [REDACTED] ako ručiteľovi,
- pasívnu legitimáciu [REDACTED] ktorá mala byť podľa sťažovateľa daná v dôsledku jeho súhlasu s exekúciou „jeho osobného majetku“ súdy nemôžu poprieť,

- odvolacím súdom deklarovaná nemožnosť vydania poverenia vo vzťahu k [REDACTED] pre absenciu jeho záväzku v notárskej zápisnici je novým skutkovým zistením, ku ktorému sa nemohol vyjadriť a navrhovať dôkazy,

- zastavením konania o jeho v poradí druhej žalobe o náhradu škody mu bolo odňaté právo na prístup k súdu, keďže táto bola odôvodnená inými skutočnosťami ako jeho prvá žaloba.

8. V petite sťažnosti sťažovateľ žiadal, aby ústavný súd vyslovil, že ním označené práva boli postupom okresného súdu, krajského súdu a najvyššieho súdu porušené, ďalej navrhoval, aby ústavný súd zrušil napadnuté uznesenie krajského súdu a napadnuté uznesenie najvyššieho súdu a vrátil vec krajskému súdu na ďalšie konanie. Taktiež žiadal, aby mu ústavný súd priznal primerané finančné zadosťučinenie v sume 10 000 € a náhradu trov konania v sume 363,79 €.

## II.

9. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah.

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadosťučinenie.

Podľa čl. 12 ods. 1 ústavy ľudia sú slobodní a rovní v dôstojnosti i v právach. Základné práva a slobody sú neodňateľné, nescudziteľné, nepremlčateľné a nezrušiteľné.

Podľa čl. 20 ods. 1 ústavy každý má právo vlastníť majetok. Vlastnícke právo všetkých vlastníkov má rovnaký zákonný obsah a ochranu.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy sa každý môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 47 ods. 3 ústavy všetci účastníci sú si v konaní podľa odseku 2 rovní.

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru má každý právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom.

10. Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

11. Princíp subsidiarity zakotvený v čl. 127 ods. 1 ústavy znamená, že ústavný súd môže konať o namietanom porušení práv a vecne sa zaoberať iba tými sťažnosťami, ak sa sťažovateľ nemohol, nemôže a nebude môcť ani v budúcnosti domáhať ochrany svojich práv pred iným súdom prostredníctvom iných právnych prostriedkov, ktoré mu zákon na to poskytuje. Namietané porušenie niektorého zo základných práv alebo slobôd teda nezakladá automaticky aj právomoc ústavného súdu na konanie o nich. Zmyslom a účelom uvedeného princípu subsidiarity je to, že ochrana ústavnosti nie je a ani podľa povahy veci nemôže byť výlučne úlohou ústavného súdu, ale úlohou všetkých orgánov verejnej moci v rámci im zverených kompetencií. Všeobecné súdy, ktoré sú v občianskom súdnom konaní povinné vykladať a aplikovať príslušné zákony na konkrétny prípad v súlade s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou podľa čl. 7 ods. 5 ústavy, sú primárne zodpovedné aj za dodržiavanie tých práv a základných slobôd, ktoré ústava alebo medzinárodná zmluva dotknutým osobám zaručuje. Ústavný súd predstavuje v tejto súvislosti ultima ratio inštitucionálny mechanizmus, ktorý nasleduje až v prípade nefunkčnosti všetkých ostatných orgánov verejnej moci, ktoré sa na ochrane ústavnosti podieľajú. Opačný záver by znamenal popieranie princípu subsidiarity právomoci ústavného súdu (III. ÚS 149/04, IV. ÚS 135/05, I. ÚS 153/2010). Zásada subsidiarity reflektuje okrem iného aj princíp minimalizácie zásahov ústavného súdu do právomoci všeobecných súdov, ktorých rozhodnutia sú v konaní o sťažnosti preskúmané (IV. ÚS 303/04).

12. Podstatou sťažostnej argumentácie je námietka sťažovateľa o odňatí jeho možnosti na prístup k súdu a odňatí možnosti realizácie jeho procesných práv vyjadriť sa a navrhovať dôkazy. Sťažovateľ tieto námietky spája s tvrdeným odňatím možnosti konať pred súdom. Sťažovateľove tvrdenia teda v prípade ich preukázania v rozhodnom čase zakladali odvolací dôvod [§ 205 ods. 2 písm. a) v spojení s § 221 ods. 1 písm. f) Občianskeho súdneho poriadku – ďalej len „OSP“], a neskôr dovolací dôvod [§ 241 ods. 2 písm. a) OSP] a súčasne prípustnosť dovolania podľa § 237 písm. f) OSP.

13. Vychádzajúc z uvedených skutočností ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti dospel k záveru, že nemá právomoc rozhodnúť o namietanom porušení označených práv sťažovateľa vo vzťahu k postupu okresného súdu, pretože zákon zveruje

v tomto prípade právomoc odvolaciemu súdu. Rovnako však ústavný súd konštatuje, že nemá právomoc rozhodnúť ani o namietanom porušení označených práv sťažovateľa vo vzťahu k postupu krajského súdu, pretože zákon zveruje v tomto prípade právomoc dovolaciemu súdu, ktorý vo vzťahu k napadnutému uzneseniu krajského súdu disponoval aj kasačnou právomocou (§ 243b OSP). Existencia právomoci odvolacieho súdu a dovolacieho súdu na poskytnutie ochrany sťažovateľovi pred tvrdeným porušením jeho označených práv takto vylučuje právomoc ústavného súdu konať a rozhodnúť o podanej sťažnosti vo vzťahu k postupu okresného súdu a krajského súdu v označených konaniach. Ústavný súd preto rozhodol tak, že sťažnosť v časti smerujúcej proti postupu okresného súdu a krajského súdu odmietol pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie a rozhodnutie.

14. Pokiaľ ide o tú časť sťažnosti, ktorá smeruje proti postupu najvyššieho súdu v označenom konaní, ústavný súd sa v záujme jej posúdenia oboznámil s napadnutým uznesením najvyššieho súdu a jeho odôvodnením. Najvyšší súd po rekapitulácii dôvodov uznesení nižších súdov v podstatnom na odôvodnenie uznesenia uviedol:

*„Za porušenie procesných oprávnení zakladajúce vadu konaniu v zmysle § 237 písm. f) O.s.p. dovolateľ považoval postup odvolacieho súdu, ktorý (potvrdzujúc prvostupňové uznesenie) vychádzal aj zo skutočností, že vydanie poverenia na vykonanie exekúcie voči ■■■ nie je možné, ktorým sa prvostupňový súd nezaoberal, a to bez toho, aby sa navrhovateľ mal možnosť vyjadriť sa k novým právnym záverom alebo argumentácii odvolacieho súdu.*

*Dôvodom, ktorý zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 písm. f) O.s.p. je taký nesprávny, procesné ustanovenia porušujúci postup súdu, ktorým sa účastníkovi odníme možnosť pred ním konať a v konaní uplatňovať... procesné práva priznané mu za účelom zabezpečenia účinnej ochrany jeho práv.*

*V preskúmvanej veci súd prvého stupňa konanie zastavil z dôvodu, že konaniu bráni prekážka právoplatne rozhodnutej veci (§ 103 O.s.p. a § 104 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 159 ods. 3 O.s.p.). Vychádzal z názoru, že o predmete konania už bolo právoplatne rozhodnuté v konaní Okresného súdu Bratislava III sp. zn. 7 C 77/2004. Súdny oboch stupňov v danej veci vychádzali z rovnakých právnych záverov a zhodne konštatovali existenciu prekážky veci právoplatne rozhodnutej (res iudicata), ktorá bráni tomu, aby vec o ktorej bolo*

*právoplatne rozhodnuté, bola znovu prejednaná. Tak odvolací súd ako aj súd prvého stupňa si osvojili zhodný názor, že v oboch prebiehajúcich konaniach navrhovateľ domáhal sa náhrady škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom Okresného súdu Bratislava II vo veci exekučného konania sp. zn. Er 2845/99.*

*Prípustnosť dovolania nebola spôsobilá založiť ani námietka, ktorou dovolateľ poukazuje na to, že napadnuté rozhodnutie je odôvodnené nielen vyššie uvedenou zhodou záverov súdu prvostupňového a odvolacieho, ale navyše tiež obsahom pripojeného exekučného spisu ... teda tým, že poverenie na vykonanie exekúcie voči B. Š ako fyzickej osobe nie je možné. Námietka dovolateľa o nečakaných záveroch odvolacieho súdu je neopodstatnená – jeho konštatovanie vo vzťahu k tým právnym záverom, ktoré sú zhodné z pohľadu súdov nižších súdov má iba doplňujúci charakter. Aj po tomto doplnení si zásadný význam zachoval zhodný záver súdov, že dôvodom na zastavenie konania bola prekážka právoplatne rozhodnutej veci. Záväznosť rozhodnutí súdu a s ňou súvisiaca stabilita právnych vzťahov vyžaduje, aby sa o veciach už právoplatne rozhodnutých nekonalo a nerozhodovalo znovu. Najvyšší súd opakovane vo svojich rozhodnutiach zdôraznil, že nie je možné žalovať znova na základe toho istého skutku z iných právnych dôvodov a rovnako judikoval, že pokiaľ odvolací súd v odôvodnení nad rámec uviedol ešte aj ďalšie, z pohľadu prvostupňového súdu nové dôvody, jeho rozhodnutie nie je prekvapivým, takýto postup nie je odňatím možnosti konať pred súdom v zmysle § 237 písm. f) O.s.p. (porovnaj R 56, Zbierka stanovísk NS a súdov SR 3/2012)...*

*So zreteľom na uvedené dovolací súd dovolanie odmietol ako smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je prípustné.“*

15. Z ustálenej judikatúry ústavného súdu vyplýva, že o zjavne neopodstatnený návrh ide vtedy, ak ústavný súd pri jeho predbežnom prerokovaní nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, III. ÚS 142/2011). Teda úloha ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní návrhu nespočíva v tom, aby určil, či preskúmanie veci predloženej navrhovateľom odhalí existenciu porušenia niektorého z práv alebo slobôd zaručených ústavou, ale spočíva len v tom, aby určil, či toto preskúmanie vylúči akúkoľvek možnosť existencie takéhoto porušenia. Ústavný súd teda môže pri predbežnom prerokovaní

odmietnuť taký návrh, ktorý sa na prvý pohľad a bez najmenej pochybnosti javí ako neopodstatnený. Dôvodom odmietnutia návrhu pre jeho zjavnú neopodstatnenosť je absencia priamej súvislosti medzi označeným základným právom alebo slobodou na jednej strane a namietaným rozhodnutím, konaním alebo iným zásahom do takéhoto práva alebo slobody na strane druhej.

16. Súčasťou stabilizovanej judikatúry ústavného súdu je aj doktrína možných zásahov ústavného súdu do rozhodovacej činnosti všeobecných súdov vo veciach patriacich do ich právomoci. Predovšetkým ústavný súd pripomína, že je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti (čl. 124 ústavy). Vo vzťahu k všeobecným súdom nie je prieskumným súdom ani riadnou či mimoriadnou opravnou inštanciou (m. m. I. ÚS 19/02, I. ÚS 31/05) a nemá zásadne ani oprávnenie preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil (m. m. II. ÚS 21/96, II. ÚS 134/09). Ústavný súd v tejto súvislosti vo svojej judikatúre konštantne zdôrazňuje, že pri uplatňovaní svojej právomoci nemôže zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Sú to teda všeobecné súdy, ktorým prislúcha chrániť princípy spravodlivého procesu na zákonnej úrovni. Táto ochrana sa prejavuje aj v tom, že všeobecný súd odpovedá na konkrétne námietky účastníka konania, keď jasne a zrozumiteľne dá odpoveď na všetky kľúčové právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany. Ústavný súd už opakovane uviedol (napr. II. ÚS 13/01, I. ÚS 241/07), že ochrana ústavou prípadne dohovorom garantovaných práv a slobôd (resp. ústavnosti ako takej) nie je zverená len ústavnému súdu, ale aj všeobecným súdom, ktorých sudcovia sú pri rozhodovaní viazaní ústavou, ústavným zákonom, medzinárodnou zmluvou podľa čl. 7 ods. 2 a 5 ústavy a zákonom (čl. 144 ods. 1 ústavy). V súvislosti so sťažnosťami namietajúcimi porušenie základných práv a slobôd rozhodnutiami všeobecných súdov už ústavný súd opakovane uviedol, že jeho úloha pri rozhodovaní o sťažnosti pre porušenie práva na súdnu ochranu rozhodnutím súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov súdnej interpretácie a aplikácie zákonných predpisov s ústavou alebo medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách najmä v tom smere, či závery všeobecných súdov sú

dostatočne odôvodnené, resp. či nie sú arbitrárne s priamym dopadom na niektoré zo základných ľudských práv (napr. I. ÚS 19/02, I. ÚS 27/04, I. ÚS 74/05, I. ÚS 241/07).

17. Ako z uvedeného vyplýva, ústavnému súdu v zásade neprislúcha hodnotiť správnosť právneho záveru všeobecného súdu v konkrétnej právnej veci ani výklad zákona, ktorý v konkrétnej veci aplikoval. Sťažovateľ však túto stabilizovanú judikatúru ústavného súdu opomína, a sťažnosť uplatnil v podstate ako ďalší opravný prostriedok v systéme všeobecného súdnictva. Účel sťažnosti je však v porovnaní s opravnými prostriedkami v systéme všeobecného súdnictva diametrálne odlišný, keďže táto sleduje výlučne ochranu základných práv a slobôd.

18. Ako vyplýva zo skôr uvedeného, najvyšší súd dovolanie odmietol, pretože nezistil existenciu niektorej z väd, ktoré v zmysle § 237 OSP zakladajú prípustnosť dovolania proti uzneseniu odvolacieho súdu. Síce stručným, ale zároveň zrozumiteľným a primeraným spôsobom sťažovateľovi vysvetlil, že ním formulované dovolacie dôvody ešte nezakladajú prípustnosť dovolania, a z pohľadu podstaty jeho dovolacej argumentácie nemožno považovať napadnuté uznesenia nižších súdov za kolidujúce s dôvodmi zakladajúcimi prípustnosť dovolania. V tomto smere ústavný súd konštatuje, že záver najvyššieho súdu o absencii prípustnosti dovolania nemožno považovať za svojvoľný či neodôvodnený a ani za taký, ktorý by popieral účel a zmysel dovolania ako mimoriadneho opravného prostriedku. S určujúcimi dovolacími námietkami sa najvyšší súd vysporiadal ústavne konformným spôsobom, keď najskôr vo všeobecnej rovine vymedzil podmienky prípustnosti dovolania, aby následne vychádzajúc z konkrétnych okolností súdnej veci vyvodil absenciu ich splnenia vo veci sťažovateľa. Najvyšší súd pritom zaujal stanovisko tak k totožnosti veci, ako aj k namietanému porušeniu práva vyjadriť sa k vykonávaným dôkazom, pričom odkázal aj na svoju skoršiu judikatúru. Na týchto záveroch neprislúcha ústavnému súdu pre nedostatok právomoci nič meniť, dopĺňať či inak rozvíjať (m. m. I. ÚS 429/2014).

19. Z uvedených dôvodov neprichádzalo do úvahy, aby ústavný súd sťažnosť prijal na ďalšie konanie. Tejto totiž chýbala ústavnoprávna relevancia, ktorá by takýto postup

a rozhodnutie ústavného súdu odôvodňovali. V okolnostiach prípadu preto ústavný súd považuje postup najvyššieho súdu za ústavne akceptovateľný a primerane argumentačne zdôvodnený. Napadnuté uznesenie preto nemožno považovať ani za svojvoľné či arbitrárne. Skutočnosť, že sťažovateľ sa s právnym názorom najvyššieho súdu nestotožňuje, nemôže sama osebe viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti tohto názoru a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť tento právny názor svojím vlastným (m. m. II. ÚS 134/09, I. ÚS 417/08). V uznesení najvyššieho súdu teda ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti nezistil nič, čo by ho robilo ústavne neakceptovateľným, a teda vyžadujúcim korekciu zo strany ústavného súdu, pričom tento záver ústavného súdu sa vzťahuje na všetky základné práva, ktoré sťažovateľ označil v petite svojej sťažnosti (právo vlastníť majetok, právo na súdnu ochranu, rovnosť v konaní pred súdom, právo vyjadriť sa k vykonávaným dôkazom).

20. Pokiaľ sťažovateľ v petite sťažnosti namieta aj porušenie svojho základného práva podľa čl. 12 ods. 1 ústavy, ústavný súd konštatuje, že tento článok ústavy neobsahuje žiadne základné právo alebo slobodu, ktorých ochrany by sa bolo možné domáhať samostatne v konaní o sťažnostiach podľa čl. 127 ods. 1 ústavy. Toto ustanovenie je vstupnou bránou do ústavnej úpravy základných práv a slobôd a má charakter všeobecného ústavného princípu, nie však základného práva, ktorého ochrany by sa bolo možné samostatne domáhať pred ústavným súdom (m. m. I. ÚS 119/2014, III. ÚS 322/2015).

21. Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti už pri jej predbežnom prerokovaní ústavný súd nemohol rozhodovať o ďalších návrhoch sťažovateľa, ktoré sú viazané na to, že sťažnosti by bolo vyhovené (zrušenie uznesenia najvyššieho súdu, vrátenie vecí na ďalšie konanie, priznanie primeraného finančného zadosťučinenia a náhrada trov konania).

**P o u č e n i e :** Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 21. septembra 2016